

Barcelona capital Madrid

«A Madrid pensen que volem poder, quan el que volem és llibertat. Els costa acceptar que volem mirar el món pel nostre compte»

Hi ha articles que són reveladors de la mentalitat, cosmovisions i valors polítics de l'autor. Aquest article d'*El Español*

(http://www.elespanol.com/opinion/20160311/108859115_12.html) sobre Catalunya n'és un exemple. Expressa molt bé el pensament d'una nova fornada de progressistes hispans que es mouen prop de l'òrbita del PSOE i de Ciutadans. Aquest pensament no és nou i no es diferencia gens en l'essencial del que pensa una part important de la intel·lectualitat espanyola sobre Catalunya. Els elements que transmet sorprenen qualsevol català que no comparteixi els valors del nacionalisme banal espanyol, sigui independentista, federalista o netament internacionalista.

Des de Madrid (com a símbol d'aquesta intel·lectualitat hispana) no s'entén que es pugui veure el món sense necessitat de passar per la capital del regne. Creuen que el repte sobiranista català se soluciona oferint més quota de poder de l'estat espanyol, com si fos una negociació del peix al cove que ja hem superat. No arriben a imaginar que allò que uneix un federalista i un independentista és que tots dos volen debilitar la capacitat de l'estat espanyol d'exercir el seu poder a Catalunya. Tant els federalistes com els independentistes volen allunyar el poder de Madrid del nostre autogovern, que sempre ha frenat la nostra capacitat de generar activitat econòmica i que ens inhabilita les nostres lleis.

A Madrid pensen que volem poder, quan el que volem és llibertat. Els costa acceptar que volem mirar el món pel nostre compte, que els nostres interessos regionals passen per l'eix de l'Ebre, la conca mediterrània i el Pirineu. Ens interessen molt més els ports de València, Algesires, Gènova o Marsella que una nova pista a l'aeroport de Barajas o teixir una xarxa d'AVE al voltant de la capital de l'estat; fem molts més negocis amb el midi francès que amb la Meseta. D'Espanya ens interessa molt més Saragossa o València que Madrid o Lleó. Aquesta realitat és la que es neguen ni tan sols a plantejar-se.

L'internacionalisme de Barcelona i Catalunya passa pel Pirineu, pel sud de França, per l'Ebre, pel Mediterrani i pels seus ports, per la capacitat d'exportar més enllà de la península i ser la porta dels que des de la península volen exportar. Mirem al Mediterrani i cap a Europa, i el nostre internacionalisme no necessita mirar contínuament Madrid més del que ens interessa mirar París, Londres, Roma o Berlín.

A Madrid els costa entendre que no els necessitem per viure al món, que no volem passar necessàriament per ells, que de fet ens interessa ben poc gestionar el poder d'un país en què ni creiem, perquè aquest país ni ens entén. Que l'únic que demanem és que ens respectin, ens deixin existir i ens deixin decidir pel nostre compte. Creuen que ens poden comprar amb poder, quan el que reclamem és llibertat. Al final ens obliguen a adonar-nos que l'única forma de no haver de pagar el peatge de passar per Madrid per a tot és tenir un estat propi.